

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL DRUHÝ

PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

"Lábi se ti můj hlas?" tážal se.
 "Velice." Nerada jsem hýkala tu jeho snadno vznětlivou ješitností; ale pro tentokrát a jakožto prostředek chtěla jsem jí právé i podlést.
 "Musíš tedy, Johano, hrátli doprovod."
 "Dobrá, pane, zkusím to."
 Pokusila jsem se, ale hned jsem byla odsunuta od sedadla a nazvána "klínkem". Odstřeliv mě bez okolků na stranu — což bylo zcela tím, co jsem chtěla — uchevtil moje místo a počal se sám doprovázet; uměl pěkně hrát i zpívat. Sehovala jsem se do okenního výklenku. A co jsem tam seděla a vyhlížela ven na těch stromy a tmavý trávník, — sladká píseň lahodným hlasem zavzdušila tímto nápevem:

"Ta láska pravá, která dá
 v mé srdce sladký cit,
 dnes právé v každé žilce
 si vzala stálý byt."

Ji vítat milo každý den,
 a ní loučit se je bol,
 když její krok je pozdržen,
 jak chladno všude kol!

Za velké štěstí lásku vždy
 i ve mně já jsem měl,
 a k tomu cíli úsilně,
 ba slepě často spěl.

Vásek širá, pustá byla mez,
 a nečehánila tu nás,
 a nechtěla jak mořský proud,
 jak skály strný sráž.

A strašná lupičů jak traf
 skrz pouště nebo les,
 neb Moe i Právo, Žal i Hněv
 se mezi nás dva vnes.

Já čelil všemu, vzdoroval,
 co v cestě stranou dal,
 přes hrozby, vády, výstrahy,
 za cílem přímo hnal.

Dál šel rychlá noha má,
 jak sen jsem letěl já,
 vždyť kynula mi před zraky
 jen drahá mlíka má.

A dosud v mracích nemáží
 se radost v srdci stkví,
 já nedbám, že snad v čase zlém
 i překážky kdes dří.

Já nedbám v sladké chvíli té,
 že vrátit můž' se sem
 vše, co jsem přestál, překonal,
 msty s hrozným právem.

Nechť hrdá ta Zář srazí mne
 i práva krutá moc,
 ať trestu přívál zuřivý
 mi zkalí mnohou noc.

Má milá jemnou ruku svou
 mně na vždy podala,
 a slibem svatým manželství
 mé lůžko vystlala.

Má milá vykla polibkem,
 že se mnou žít chce, mít,
 tím nade vše já blažen jsem,
 jem v lásce štěstí mít!

Vstal a přistoupil ke mně a já viděla jeho obličej celý vzrušený a jeho velké sokolí oko planoucí a něžnost a vášně v každém ryse. Zalkala jsem na okamžik — pak jsem se vzhopila. Nechtěla jsem mít dojemný výjev, ani vášnivý výstup; a stála jsem v nehezpečí oběho; zbraň obrončila jsem si jazyk; když ke mně přistoupil, tážala jsem se ostře: "Koho nyní si chce vzít?"

"To je divná otázka od mé milé Johanky."

"Opravdu! Já jí považovala za velmi přirozenou a nutnou; on mluvil o tom, že jeho budoucí choť s ním zemře! Co mluvil takovou pohanskou myšlénkou? Já neměla úmyslu s ním mlt — na to ať se spolehne."

"Ah, vše, po čem toužil, vše, zaš prosil, je to, abych šla s ním! Smrt není pro takové jako já."

"Vlastně je: já mám zrovna takové právo zemřít, ať bude čas, jako on, ale já musím vyžkat to, ho časně a proto nemám se se mnou spěchat do podzemí."

"Odpustil-li mi za tuto sobeckou myšlénku a osvědčil-li své

odpuštění smířlivým polibkem?"

"Ne, raději nechť toho necháme!"
 Na to jsem zaslechla, že mne nazývá "malou tvrdohlavou hlavou", a dodal, "každá jiná žena rozpívala by se do morku, slyšíc pěti takové sloky ke své chvále."

Ujistila jsem ho, že jsem ovšem zatvrzelá — jako křemínek a že mne najde často takovou; a k tomu ještě, že jsem si umínila ukázat mu rozličná kostrbatá místa ve své povaze dřív, než uplynulou čtyři přísti neděle, že má dobře vědět, jakou koupí učinil, že však je dosud čas ji odvolat.

"Jestli budu zticha a budu-li mluvit rozumně?"
 "Dudu zticha, jestli chce a co se týče moudré řeči, že si myslím, že to zrovna dělám."

Bružel, syčel a hučel. "Dobrá," pomyslela jsem si; "může se napařovat a ježít, jak libo, ale tohle je nejlepší plán na vás, tím jsem si jista. Mám vás raději, než dovedu říci; ale já neupadnu do vášně citové, a tonto jehličí rozluky budu vás zdržovatí od kraje propasti; a nad to udržovatí touto pichlavou pomůckou onu vzdálenost mezi vámi a mnou, která vede nejjistěji k našemu obapolnému prospěchu."

Ponenáhlu přivedla jsem ho do známého rozhorlení; — potom, když ustoupil do kouta na docela jiný konec pokoje, vstala jsem a pravie: "Přeji dobrou noc, pane" svým přirozeným a obvykle utivým způsobem vyklouzla jsem postranními dveřmi a vzdálila se.

Postup takto počatý zachovala jsem po celou dobu před svatbou, a to s nejlepším úspěchem. Ovšem on choval se spíš přívivě a žurné; ale v celku viděla jsem, že se vřtečně baví a že jehněčí poddanost a holubičí citlivost při vzájemném jeho pánovitosti budou se více líbiti jeho úsudku, uspokojí jeho zdravý smysl a on budou se více hoditi jeho vkusu.

U přítomnosti jiných lidí byla jsem jako před tím vždy utivá a tichá; jiný způsob chování se nezádal, jediné o večerních schůzích jsem mu odporovala a dorážela naň. Poslával pro mne přesně v tu chvíli, když uhořelo sedm; ari, když jsem se mu nyní ukázala, neměl již v ústech taková medová slova jako "miláčku" a "drahoušku"; nejlepšími názvy za mou službu byly "smělá panenka", "zlomyslná rusalka", "skřítek", "měňavka" atd. Jeho laskání nyní také dostalo jiný ráz; máčkal mi ruku, štipal do ramena; políbil tvář, zatahal za ucho. Vše bylo v pořádku; pro nynější rozhodně jsem měla raději toto divoké jeho chování, než něco jiného něžnějšího. Paní Fairfaxová, jak jsem viděla, sehalovala mi to; její úzkostlivost o mne vymizela; proto jsem byla jista, že dobře činím. Mezitím pan Rochester tvrdil, že ho umolím na kost a na kůži a hrozil mi některý přísti týden strašnou pomstu za mé nyníjší chování. Smála jsem se do rukávu jeho výhrůžkám: "Dovedu vás nyní držet pevně v šachu," myslila jsem si; "a nepochybuji, že to budu mocti činit i později; pozabude-li jeden prostředek účinku, jiný se vynajde."

Avšak moje úloha nebyla nikterak lehká; často jsem si přála, abych ho spíš potlačila než poskádila. Můj přísti manžel stával se mi celým světem; a více než světem, bezmála mým křehkým nebem. On stanol mezi mnou a každým pomyslením náboženským tak, jako zatmění stává se mezi člověka a širé slunce. V těch chvílích nemohla jsem vidět Boha pro Jeho tvora, z něhož jsem si učinila modlu.

Kapitola XXV.

Čtyři neděle před oddávkami rychle minuly; nebylo možno odložití den svatební, který rychle se blížil. Já aspoň neměla ná-

ho víc dělat; zde byly moje nákupy, napeaně, zavřené a ovázané seřazeny podél stěny mého pokojíka; zítra touto dobou budou daleko na cestě do Londýna, a také budu tam já — či spíše, nikoliv já, nýbrž jakási Johanka Rochesterová, osoba, kterou dosud jsem neznala. Zbývalo jedině přibítí listky s adresami; čtyry malé listky ležely v zásuvce. Pan Rochester sám napsal určení: "Paní Rochesterová — Hotel v Londýně".

Paní Rochesterová! Nebylo jí dosud, nebude na světě leda až zítra nějakou chvíli po osmé hodině před polednem, a já počkám na stvrzení, že přišla na svět živá a dřív, než jí odkáží všechno toto vlastnictví. Bylo ho dosti v tomto přístěnkü naproti šatřnímu stolu, přý obkaly její vytlačily můj černý soukenný kabát lowoodský i slaměný klobouk, neboť mně nenáležela ta souprava svatebních oděvů; perlové zbarvená róba, jak pára jemný závoj, visela s věšáku ve výklenku. Zavřela jsem přístěnek, abych sehalovala ten divný, strašidelný přízobek, jež obsahoval; v této večerní hodině — deváté — vydával jistě velice strašidelný třpyt stinným mým pokojem. — "Nechám tě samotna, bílý sne," pravila jsem. "Jsem celá rozpalena, slyším vichr hučet, půjdu ven a projdu se."

Nebyl to jedině spěch příprav, který mne rozhnil, ne — jenom očekávání velké změny — Nového života, který měl počítí zitra; obě tyto okolnosti nepochybně měly svůj podíl na vzrušení té nepokojné, vzrušené nálady, která mne pudila v této pozdní chvíli pryč do stínajících se zahrady; ale jiná věc měla větší vliv na moji mysl než prvě obě.

Měla jsem v hlavě divnou a úzkostnou myšlénku. Něco se přihodilo, co jsem nemohla pochopit; nikdo jiný nevěděl a nevidel to událost, jen já sama, stálo se to minulě noci. Pan Rochester té noci byl pryč z domu a doposud se nevrátil; jisté záležitosti volaly ho na panstvíčko dvou neb tří dvorů, které měl čtyřicet kilometrů odtud — záležitosti ty vyžadovaly, aby je uspořádal osobně, dřívě než by odcestoval z Anglie. Čekala jsem nyní na jeho návrat, dychtíva ulehčit své duši a najít u něho rozluštění záhady, která mne nejak máta. Poškej, až přijde, čtenářko; až vyjevím mu to tajemství, pak bude upokojena i tvá zvědavost.

Šla jsem do sadu pužena jsouce v jeho úkryt větrem, který po celý den vál silně a prudce od jihu, aniž by ale přinesl sebou kapku deště. Místo co by uléhal, jak noc nastávala, zdál se se silovatí dravost a zvěšovatí svůj hluk; stromy ohýbaly se stále jedním směrem a sotva jednou za hodinu dostaly své větve zase zpět do původního postavení, neboť ustavičně prudký vítr sklánel jejich větvnaté blavy k severu — mračna táhla od obzoru k obzoru; v rychlém sledu, kupu na kupě; po celý den nezjevil se oku ani kousíček modravé oblohy.

Běžela jsem po větru s jistou divokou radostí, ponechávajíc svou duševní trýzeň dravé vzduchové bystřině, svištělé prostorem. Sestoupivši po písčité mezi vavřiny, octla jsem se naproti troškám kaštanu; stál tu celý černý a rozštípen, kmen rozeklaný středem dolů zel přišerně. Rozzážené pušky neodlouply se od sebe, neboť pevný páteř a moené kořeny držely je nerozdvojené pospolu, ovšem společenost životnosti byla zničena — ničila nemohla tu již pronikati; jejich velké větve na obou straních byly ušlehá a bouře přísti ziny jisté sklácel jednu nebo druhou polovinu k zemi; však dosud tvořil jaksi jeden strom — trosku, ale ne úplnou.

"Dobře, že jste louty tak mocně k sobě," pravila jsem, jako by ty obrovské štěpiny byly živoucími a byly s to mne slyšeti. "Tudíž, ať vypadáte holé a zcerušá a popálené, přece musí do sud býti ve vás trošček života po echolletu s tohu, že máte tak zdravý a pevný kořen; nebude to již mít zelené listí — nikdy již přísti nezrohí si hučela a uza-

pějí selanky ve vašich haluzích; doba radostí a lásky u vás minula, ale nejste opuštěny, každá z vás má družku, která sdílí vzájemný úpadek." Když jsem se dívala na ně, měsíce na chvílku ukázal se na té části oblohy, která vyplňovala jejich rozpoltení; jeho kolo bylo jako krev červená a polo zatažené; zdálo se, jako by vrhl na mne jeden užaslý, smutný pohled a zapadl opět ihned do hluboké záveje mraků. Vítr ulehl na vteřinu kolem Thornfieldu, ale daleko za lesy a vodou nesl se jeho divoký, truchlivý kvil; bylo tesknou naslouchat a proto jsem zas odběhla.

Tu a tam tčkala jsem sadem, sbírala jablka, jimiž tráva kolem kofený stromů hustě byla poseta; na to dala jsem se do dělení zralých od nezralých; zralá odnesla jsem domů a uložila v zásobárně. Potom odebrala jsem se do knihovny přesvědčit se, jestli oheň rozdělan, neboť, ač bylo léto, věděla jsem, že za takového pochmurného večera pan Rochester rád uhlídá veselý oheň, až přijde; ano, oheň byl rozdělan a hořel pěkně.

Postavila jsem jeho lenočku v koutě u krbu, přistřela stůl poblíže, spustila záslonu a přinesla svíce připravené k rozžetí. Byla jsem však stále více a více nepokojnější; proto, když jsem dokončila tyto přípravy, nemohla jsem tiše sedět aniž zůstati v domě; malé hodinky v pokoji a starý hodinový stroj v sni byly souhlasně deset.

"Jak se přizpovídá!" pravila jsem. "Seběhu dolů ke bráně; v přestávkách svítí měsíc, je vidět na hezký kus cesty po silnici. Možná, že už přijíždí, a potkám-li jej, ušetřil mi to několik minut samoty."

Vítr bouřil silně ve velikých stromech, které v oblouku stály kolem brány; ale silnice, jak dalece bylo lze vidět na pravo a na levo, byla docela tichá a opuštěná, vyjímaje stíny mračen, jdoucích přes ni oběs, když měsíce vyhlédl, byla jenom dlouhá, bleďá žára, nikde nezměněná ani jedinou pohyblivou skvrnou.

Dětská siza zvlhčila mé oko, když jsem se tak dívala — siza zklamání a netrpělivosti; stydte se za ni, utčla jsem jí. Váhala jsem; měsíce začel úplně do své mračné komory a stáhl těmě za sebou záclonu hustého oblaku, noc ztmavěla, dešť se přihnál rychle za vichřelí.

"Kčž by přišel! Kčž by přijel!" zvolala jsem, zachvěvna úzkostnou předtuchou. Očekávala jsem jeho příjezd před dobou řaje; nyní byla tma; co jej asi zdrželo? Stala se mu nehoda? Událost věřejší noci opět mi připadla na mysl. Vykládala jsem si ji jako výstrahu před neštěstím. Bála jsem se, že má buďloulost je příliš skvělá, aby se stala skutekem; a nedávno jsem zažila tolik blaha, že jsem myslila, že mé štěstí překročilo svůj vřehol a že musí nyní nastat jeho sklon.

"Nu, nesmím se vrátit domů," pomyslela jsem si; "nemohu sedět u krbu, když on je venku v nevlídném počasí; lépe unavit údy než napínati srdce; půjdu v před a musím jej potkati."

Vyrazila jsem v před, šla jsem rychle, ale ne daleko; než jsem urazila půl míle, zaslechla jsem dupot kopyt, jezdecké příjžděl v plném trysku, pes běžel po straně. Pryč se zlou předtuchou! — Byl to on; už byl zde, sedl na Mestruru, sledován Pilotem. Spatřil mne, neboť měsíce otevřel si modré pole v obloze a plul po něm, jsa krásně jasný; on snal klobouk a zamával jím kolem hlavy. Přiběhla jsem k němu.

"Tady!" zvolal, natabuje ruku a skláněje se se sešla; "vy nemůžete být here mne, to je patrné. Stoupaňte na špičku mé boty; podejte mi obě ruce; na koně!"
 Poslechla jsem, radost mne učinila šilou; vskokla jsem na koně před něho. Mnoho upřimých hubiček dostala jsem na ušitnou a mnoho pěkných lichoček, které jsem polkla, jak jsem mohla. On zastavil se ve svém jízostu a tážal se: "Ale stalo se něco, Johanko, že jste mi přišla naproti v takové chvíli? Neudí se v pořádku?"

Nečistá krev

znamená bledost líc a nemoc. Čistá krev znamená zdravou pleť a zdraví. Pročistete tedy svoji krev — užijete

Severin Krvečistitel

(Severa's Blood Purifier)

a tak odstraníte a zahojte různé ty vyrážky, nešváry, vředy, boláky a podobné choroby kožní. Cena jeden dollar.

SEVEROVY TABLAX. Projímavé cukrovinky. Pro děti i dospělé. Účinné a lahodné. 10 a 25c.

Žádejte všude v lékárnách jen Severovy Léky. Jiných neberte. Kdyby je váš lékárník neměl a nechtěl je pro vás dostati, pošlete objednávku s obnosem přímo na nás.

W. F. SEVERA Co.

CEGAR RAPIDS IOWA

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevatecká ohrada.

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marey ul., Omaha, Neb. 491f

Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Sdružení českých lékařů v Omaze a So. Omaze

DR. ŠRÁMEK J. M.
 sev.-záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.

DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
 405 sev. 24. ul., So. Omaha
 Telefon South 142.

DR. NĚMEC CHAS. J.,
 1316 William ul., Omaha.
 Telefon Douglas 2817.

DR. F. J. SWOBODA,
 1255 již. 16. ul., Omaha.
 Telefon Douglas 2813.

DR. ŠIMÁNEK G. F.,
 1262 již. 13. ul., Omaha.
 Operacím se věnuje zvláště pozornost.

DR. KÁLAL F. J.,
 627 City national Bank,
 proti Bennetovu obchodu.
 Telefon Douglas 1761.

DR. CHALOUPKA & CHALOUPKA
 24. a M ul., So. Omaha,
 Neb.

My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etikety, nejdůrazněji odsuzujeme veškeré ohlašování kteréhokoli lékaře sama sebe v kteréhokoli časopisech svými pacienty, necht' už je to jakýmkoliv způsobem, ať ve zprávách místních nebo osobních. 43-1f

F. J. KUGLER

vykonává práci zednickou, jakož i plastýfskou, cementové chodníky a schody, cisterny a vůbec vše, co do oboru toho spadá. Rychle a za ceny nejmírnější.

Za práci v každém ohledu se ručí!

2517 jižní 12. ulice,
 OMAHA : : NEBRASKA.
 Volejte telefonem: Douglas 7446.

— Podporujte obchodníky, kteří v listě tomto ohlašují. tf

THE MERCHANTS NATIONAL BANK

OF OMAHA, NEB.

UNITED STATES DEPOSITORY

Capital \$500,000.00. Surplus and profits, \$700,00.00.

The Merchants National Banka otevřela spořitelni oddělení a bude platiti na uložené peníze 3 procenta úroku ročně - - - -

Ohceme a vámi obchodovat

2778

LUTHER DRAKE, FRANK T. HAMILTON,
 President. Vice President.

FRED F. HAMILTON, R. H. MEILE, C. B. DUGDALE,
 Cashier. Asst. Cashier. Asst. Cashier.